

Ние гледахме всичко това и радостъ, умиление и възторгъ обливаха душитѣ ни. Неволно скърбѣхме за тия млади хора, но чувствувахме и безкрайно упование и надежда. Да, тѣ ще победятъ — и какво себеотрицание, какво безстрашие и гордо презрение къмъ смъртта!

Следъ минута ние не виждаме нищо. Едни отъ веригитѣ бѣха влѣзли въ селото, други бѣха залегнали, скрити въ диплитѣ на полето. Но отъ тамъ идѣше честа стрелба. По-честа, но нѣкакъ по-спокойна и редовна, стана стрелбата и на нашия фронтъ. А дъждътъ продължаваше да вали, въ паузитѣ на гърмежитѣ капкитѣ удряха равнодушно и сънливо.

Откъмъ позицията се зададе полковиятъ адютантъ. Преди да го попитаме, отдалечъ още се мжчимъ да прочетемъ нѣщо по лицето му. Но той изглежда спокоенъ, не бърза. Приближаваме се до него, и като хвърляме бѣгълъ и знаменателенъ погледъ къмъ войниците, низко и въ единъ гласъ го питаме за положението. Той ни разбира, нашата предпазливостъ е излишна, и високо, за да бжде чутъ отъ всички, отговаря:

— Атаката е отбита. Турскитѣ вериги сж залегнали на осемстотинъ крачки, но нашитѣ не имъ позволяватъ да мръднатъ.

Чувствуваме голѣма радостъ и нѣкакво преувеличено довѣрие къмъ онѣзи, които сж предъ насъ въ окопитѣ, завиждаме имъ дори.